

[Handelsministeren.]

megen Diskussion om — det har det ærede Medlem naturligvis ogsaa hørt og set —, hvilken Værdi Guldet til syvende og sidst vilde faa som grundlæggende for Seddelbankernes hele Politik; men det ærede Medlem kan ikke have undgaaet, hvis han har fulgt Tingenes Udvikling, at lægge Mærke til, at de Banker, der har sat deres Guldbeholdning til helt eller delvis, paa en meget uheldig Maade er i Folkemunde.

Hvis man vil tage en Bank som Forbillede — og det er jo dog alligevel godt for os som et lille Folk at have Forbilleder og ikke blot tro, at vi kan gøre det hele, som vi selv vil, uden Hensyn til hvad andre mener og gør —, saa se til Bank of England. Det er jo ikke saaledes, at Bank of England ikke har sørget for at forøge sin Guldbeholdning, efter at Banken er gaaet bort fra Guldværdien. Saa vidt jeg erindrer i dette Øjeblik, har Banken noget nær fordoblet sin Guldbeholdning siden hine Septemberdage i 1931; den har i hvert Fald næsten dobbelt saa stor en Guldbeholdning, som den havde paa et vist Tidspunkt derefter, det ved jeg positivt, og jeg tror, at Forholdene vilde have formet sig for os paa en meget uheldig Maade i internationalt Omdømme, hvis vi havde afhændet vor Guldbeholdning, selv om vi havde brugt den til at afbetale Statsgælden med eller en anden Gæld i Udlandet.

Jeg tror, vi skal vogte os for her at komme ud i Eksperimenter, og jeg har i hvert Fald altid stillet mig paa det Standpunkt, at Nationalbankens Guldbeholdning skulde formindskes mindst muligt. Desværre har Forholdene formet sig saaledes, at vi ikke helt har kunnet undgaa at formindske den; men jeg tror, at vi skal bestræbe os for at holde denne Reserve ved lige i videst muligt Omfang, ikke mindst saa længe vi har en saadan Samhandel med Udlandet, som vi har. Jeg tror alligevel, at den Kredit, som Danmark nu og da maa søge i Udlandet, bedst opnaas, naar vi har en anselig Reserve i Nationalbanken i Form af Guld. Jeg tror ikke, man vil yde den Kredit, som vi af og til trænger til, paa noget andet Grundlag end det egentlige Guldgrundlag.

Hermed være Forslaget paa ny anbefalet til velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

Hans Nielsen: Det forekommer mig, at de to ærede Ordførere for Oppositionen, saavel det ærede Medlem Hr. Krag som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, i Dag har rettet en noget letkøbt Kritik imod det

foreliggende Lovforslag. I hvert Fald maa man sige, at de to ærede Medlemmers Udtalelser ikke rimer godt sammen med den Tale, som Direktør Holm holdt forleden Dag paa Aktionærernes Generalforsamling i Nationalbanken, og som er refereret i „Børsen“ og andre Blade.

Jeg maa yde Direktøren den Anerkendelse, at han ved den Lejlighed talte som en Mand med Ansvar, som en Mand, der har Forstaaelse af den store Betydning, Nationalbanken og Seddeludstedelsen har for den danske Befolkning, ligesom der kom en anerkendelsesværdig Resignation til Orde i Direktørens Udtalelser. De to Ordførere for Oppositionen her har muntret sig ganske anderledes frit og levende, og det synes ikke, som om Spørgsmaalet har den Alvor for dem, som det har for Direktør Holm og sikkert for den allerstørste Del af den danske Befolkning.

Jeg skal ikke opholde mig ved alle de mange Indvendinger og sarkastiske Bemærkninger, der blev fremsat af de to Herrer vedrørende Forslaget, lige fra Ankerne over de i Motiverne manglende Oplysninger og til Udtalelserne om de enkelte Bestemmelser. Thi det vil jo ikke nytte noget at diskutere det. Det følger af sig selv, at den højtærede Minister ikke har kunnet give alle disse fyldige Oplysninger, som man begærer. En stor Del af dem egner sig slet ikke til at fremkomme paa Tryk. Men de ærede Medlemmer vil nok faa de Oplysninger i det Udvalg, der vil blive nedsat. Ja, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen er jo paa det rene med, at for ham er der ikke noget, der ikke kan ses paa Tryk, ligegyldig, hvad det er, vedrørende slige Spørgsmaal. Men det er muligt, at der inden for Nationalbanken er visse Ting, som man ikke ønsker der skal tales om paa alle Gadehjørner. Det ved det ærede Medlem Hr. Christmas Møller særdeles vel.

Naar de to Herrer fremkom med en saadan Kritik, er det mig et Bevis for, at de ikke har alvorlige Indvendinger. Thi dette, at der ikke medfølger et Reglement, kan dog ikke være nogen alvorlig Indvending. Den Oktroj, der vedtoges den 7. Juli 1907, efterfulgtes af et Reglement af 1. August 1908. Man var altsaa dengang over et Aar om at udarbejde et Reglement, og naar man da var saa længe om det, saa er det dog noget urimeligt at forlange, at Ministeren nu skal møde med det allerede ved Lovforslagets Forelæggelse.

Men de to Herrer tager ogsaa deres Tilflugt til noget helt andet, idet de søger at kæde en anden Sag sammen med den fore-